

ת"פ 33424/07/15 - מדינת ישראל נגד לידור אברהם אלמלח, אברהם פרץ, מתתיהו רון חימי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 33424-07-15 מדינת ישראל נ' אלמלח(עציר)
ואח'

בפני כבוד השופט מרדכי כדורי, סגן הנשיא
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. לידור אברהם אלמלח (עציר)

2. אברהם פרץ

3. מתתיהו רון חימי (עניינו הסתיים)

הנאשמים

גזר דין בעניינו של נאשם 1

הרקע:

הנאשם מס' 1 (להלן: "הנאשם") הורשע, על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, ב-3 עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין תשל"ז - 1977, 3 עבירות גניבה לפי סעיף 384 לחוק האמור ועבירה אחת של הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק הנ"ל.

על פי עובדות כתב האישום, בין יום 26/6/2015 בשעה 15:00 ליום 27/6/2015 בשעה 23:00 התפרץ הנאשם בצוותא חדא עם 4 אחרים לבית מגורים ברח' מעשי ח'א 5 בבית שמש. הנאשם והאחרים נכנסו לבית בדרך שאינה ידועה, תוך שעיקמו את סורגי חדר הילדים, שברו את שרשרת המנעול ועיקמו את סורג ומשקוף דלת החצר האחורית של הבית באמצעות מכשיר חד.

בתוך הבית זרעו הנאשם והאחרים הרס רב, וגנבו ממנו תכשיטי זהב וגולדפילד, כרטיסי אשראי ופנקסי שיקים.

כמו כן הודה נאשם וצירף את ת.פ. 15-10-27734. כתב האישום שהוגש נגדו בתיק המצורף כולל בחובו שני אישומים.

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 3/10/2015 בשעה 00:30 התפרצו הנאשם ושניים אחרים לדירת מגורים ברח' מצדה 18 בבית שמש. הנאשם והאחרים פתחו את חלון הדירה המוביל למטבח, הרימו את תריס הגלילה ונכנסו לדירה.

הם פיזרו חלק מתכולת הארונות על הרצפה, וגרמו לאנדרלמוסיה בחדרי הבית.

הנאשם והאחרים גנבו מתוך הבית מזומנים, ממיר של חברת סלקום, משקפי שמש, מכשיר טלפון סלולארי מסוג איפון 4, תכשיטי זהב וגולדפילד, בגדים ושוברים למסעדה.

הנאשם ואחד האחרים נתפסו כשעה לאחר מכן על ידי שוטרים. חרף הוראותיו של שוטר ששמר עליהם, הנאשם התקרב לאחר ושמט מידו טלפון סלולארי מסוג איפון.

על פי עובדות האישום השני, בין יום 4/9/2015 בשעה 19:00 ליום 5/9/2015 בשעה 17:00 התפרץ הנאשם ביחד עם אחר לבית מגורים ברח' ראובן 51 בבית שמש. הנאשם והאחר עלו לגג הבית, פערו חור בגג הרעפים, הרימו מכסה עץ בתקרה האקוסטית ונכנסו לבית. הנאשם והאחר פיזרו חלק מתכולת הארונות על הרצפה, וגרמו לאנדרלמוסיה בחדרי הבית.

הנאשם והאחר גנבו מהבית מזומנים, דרכונים, משקפי שמש ומשקפי מציאות מדומה, מכשיר טלפון סלולארי, שעונים, טאבלט ותכשיטים.

תמצית טיעוני הצדדים:

המאשימה מבקשת להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל למשך 30 חודשים, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים.

לטענת המאשימה, מתחם העונש ההולם לכל אחד ממעשי העבירה שביצע הנאשם נע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל. לעניין זה ציינה המאשימה כי בכל המקרים הותירו הנאשם ושותפיו לדבר עבירה בלאגן בדירתם של קורבנות העבירה, וגנבו רכוש רב.

המאשימה ציינה כי לנאשם הרשעה קודמת בעבירות רכוש, הפרת הוראה חוקית ואלימות, בגינן נדון לעונש מאסר בדרך של עבודות שירות, וכי ניסיון לשלבו בהליך טיפולי לא צלח. עם זאת ציינה לזכותו של הנאשם את הודאתו, את גילו הצעיר ואת העובדה שזהו מאסרו הראשון.

ההגנה מצדה מבקשת לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולהטיל על הנאשם מאסר בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי והתחייבות להימנע מעבירה.

לטענת הסנגורית, הנאשם נרתם במידה מסוימת להליך טיפולי. אמנם, הוא נמנע מלהשתתף במסגרות הטיפוליות שהוצעו לו על ידי שירות המבחן. אולם, הוא הגיע לפגישות עם קצינת המבחן, והשתתף בקבוצה לעצורי בית ובטיפול פרטני.

עוד טענה הסנגורית כי הנאשם ניתק את קשריו עם החברה הלא רצויה עמה היה בקשר בזמן ביצוע העבירות, ומה 10 חודשים הוא עובד באופן סדיר לפרנסתו. הסנגורית הפנתה להערכת שירות המבחן בתסקירו לפיה עונש מאסר בפועל עלול להיות גורם מדרדר עבורו.

הסנגורית הדגישה כי הנאשם ביצע את העבירות בהיותו צעיר כבן 20 בלבד, כי הוא שהה במעצר במשך כשבועיים ימים ובאיזוק אלקטרוני למשך כ-9 חודשים. לטענתה, לפי פסיקתו של בית המשפט העליון, יש להביא בחשבון את מחצית התקופה בה הנאשם שהה באיזוק אלקטרוני.

הנאשם טען כי אין איתו אף אחד, וכי מאז גיל 15 הוא חי לבד עם עצמו. לטענתו, ביצע את העבירות כי "ניסה להסתדר". מאז שניתנה לו הזדמנות הוא התרחק מכולם והפסיק עם השטויות. כיום הוא מתגורר ביחידת דיור ללא קשר לאף אחד, עובד ונמצא על דרך המלך.

תסקיר שירות המבחן:

שירות המבחן ליווה את הנאשם במשך זמן רב, והגיש בעניינו 3 תסקירים. בתסקיריו התייחס שירות המבחן לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ולרקע המשפחתי, הכלכלי והחינוכי שלו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם גילה קשיים שונים מגיל צעיר, וגדל במערך מורכב שאופיין אף הוא בקשיים של ממש. יחד עם זאת, הוא השקיע בעבודה ובסיוע כלכלי למשפחתו.

שירות המבחן ציין כי הנאשם לוקח אחריות על העבירות שביצע, אך ממזער את חלקו בהן, מטשטש את חומרתן ונוטה למיקוד שליטה חיצוני. בדיקה לאיתור שריד סם שנערכה לו נמצאה נקיה.

שירות המבחן פעל לשלב את הנאשם בטיפול קבוצתי ופרטני, ובהמשך אף ניסה לשלבו בסדנה שמטרתה לסייע לו לעמוד בגבולות חיצוניים וליצור אצלו תחושת הצלחה בשיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן. אולם הנאשם לא מילא אחר המוטל עליו, הוא הגיע לחלק קטן בלבד מהמפגשים, ואחר לחלק מהמפגשים אליהם התייצב. לנוכח זאת, ולאחר שחלפו חודשים ארוכים מאז הנאשם הופנה לטיפול שירות המבחן, העריך שירות המבחן כי ניסיונות הטיפול בו מוצו, ונמנע מהמלצה טיפולית בעניינו.

שירות המבחן התרשם מכנות שאיפותיו של הנאשם לקיים אורח חיים תקין ולהימנע מביצוען של עבירות נוספות, אך גם מפער משמעותי בין שאיפותיו אלה ליכולותיו.

בהתחשב בכך שבמועד ביצוע העבירות היה הנאשם כבן 20 ומצוי בשלבי התבגרות, ולנוכח הערכת שירות המבחן כי מאסר בפועל ישמש גורם מדרדר עבורו, יחשוף אותו לגורמים עברייניים ועלול לגרום לרצידיביזם, הוא המליץ להטיל על הנאשם עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי והתחייבות להימנע מעבירה.

דין ומסקנות:

לעניין הערכים החברתיים הנפגעים כתוצאה ממעשה עבירה של התפרצות לדירת מגורים וביצוע גניבה התייחסתי בגזר דינו של אחד משותפיו לעבירה של הנאשם (ת.פ. (שלום י-ם) 27734-10-15 **מדינת ישראל נ' מירו** 14/9/2016). כפי שהזכרתי, פעם אחר פעם חזרו בתי המשפט וציינו כי הנזק שנגרם כתוצאה מעבירה של התפרצות למקום מגורים אינו נמדד אך ורק בפגיעה בקניינו וברכושו של קורבן העבירה. בנוסף לנזק זה גורמת פריצה לבית מגורים, לעיתים קרובות, גם צער ועוגמת נפש לקורבן העבירה ופגיעה חמורה בפרטיותו. כבר נפסק לא אחת כי אין לראות בעבירת התפרצות כעבירת רכוש גרידא, שכן הפריצה אינה רק לבית הקורבן, במובן הפיזי של המילה, אלא, בעיקר, חדירה לתוך התא האישי - משפחתי השמור ביותר של האדם. בכך פוגע המתפרץ במעשיו פגיעה חמורה בתחושת הקורבן כי ביתו הוא מבצרו, וגורם לו לתחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון (ראו: ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה**, 31/12/2008, ע"פ 3297/10 **וולקוב נ' מדינת ישראל**, 24/05/2012).

בהקשר זה נקבע בפסיקה:

"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים"
(רע"פ 398/14 **ערג' נ' מדינת ישראל** 16/3/2014)

הנאשם ביצע את מעשי ההתפרצות בצוותא חדא עם אחרים. בשניים מהמקרים בוצעו מעשי ההתפרצות תוך גרימת נזק לדירה. באירוע השלישי ביצע הנאשם עבירה נוספת של הפרעה לשוטר. בכל האירועים גרמו הנאשם והאחרים לאנדרלמוסיה בבתיים אליהם התפרצו. נקל לתאר את תחושותיהם הקשות של קורבנות העבירה, אשר עם הגעתם לביתם מבחינים כי זרים חדרו אליו, פיזרו חלק מתכולת הארונות על הרצפה וגנבו רכוש רב.

בהתייחס למדיניות הענישה הראויה בעבירת התפרצות לבית מגורים נקבע בפסיקה:

"בסדרת פסקי דין אשר ניתנו על ידינו ועל ידי ערכאות אחרות, ושחלקם עמד במבחנו של בית המשפט העליון ואושר, הרי שעונשי המינימום שהוטלו על מי שפרץ לבית מגורים, וגם מקום בו הייתה זו הפעם הראשונה, היה מאסר בפועל של 12 חודש. עונש זה אף אושר על ידי בית המשפט העליון במסגרת רע"פ 547/08 **דוד טוקרס נ' מדינת ישראל".**

(עפ"א (נצ') 10908-07-08 **בן סעדון נ' מדינת ישראל** 15/9/2009).

בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הנ"ל ובמדיניות הענישה הנהוגה (ראו: ע"פ 9684/05 **כהן נ. מדינת ישראל** 20/10/2005, רע"פ 7778/05 **שיר נ. מדינת ישראל** 11/9/2005,

רע"פ 4834/05 **משראווני נ. מדינת ישראל** 19/6/2005, ת.פ.(שלום פ"ת) 3489/06 **מדינת ישראל נ' גנקין** 3/1/2007, ת.פ.(שלום י-ם) 11683-12-11 **מדינת ישראל נ' חסאסנה** 20/2/2013, ת.פ.(שלום י-ם) 5003/08 **טוויל נ' מדינת ישראל** 14/1/2013, ת.פ.(י-ם) 33879-04-13 **מדינת ישראל נ' ירמיהו** 2/3/2015 נראה לי כי מתחם העונש ההולם לכל אחד ממעשי העבירה שביצע הנאשם נע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל (הרף העליון של המתחם נקבע בהתחשב בעמדתה העונשית של המאשימה, ובשל כך שביהמ"ש אינו שם עצמו קטגור).

לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם הענישה הנ"ל יש להביא בחשבון, לטובתו של הנאשם, את הפגיעה שתיגרם לו, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתו ומהעונש שיוטל עליו, לרבות בשל גילו הצעיר. עוד יש להביא בחשבון את הודאתו, אשר חסכה מזמנם של עשרות העדים המפורטים בשני כתבי האישום בהם הודה, זמנם של הצדדים ומשאבי המערכת, ואת נסיבותיו האישיות שפורטו בתסקיר. כמו כן עומדת לזכותו של הנאשם האחריות שנטל על ביצוע העבירות. יחד עם זאת אין להתעלם מכך שהוא ממזער את חלקו בהן, מטשטש מחומרתן ונוטה למיקוד שליטה חיצוני. עוד יש להתחשב בפרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות. ברם, חלוף הזמן נגרם על מנת לאפשר את השתתפותו של הנאשם בהליך טיפולי, ובחלקו גם בשל אי התייצבותו לשניים מהדיונים. פרק הזמן בו היה הנאשם עצור בפיקוח אלקטרוני משמש גם הוא שיקול לקולה. אולם, שלא כטענת ההגנה, אין לקזז את פרק הזמן האמור או את מחציתו ממשך המאסר שיוטל על הנאשם (ע"פ 7768/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** 20/4/2016, ע"פ 8547/15 **מדינת ישראל נ' מחאג'נה** 5/6/2016). כמו כן אין בידי לקבל את טענת ההגנה בדבר השתתפותו של הנאשם בהליך טיפולי. מדובר בהשתתפות חלקית בלבד, שלא הניבה תוצאות חיוביות, ושלא הביאה את שירות המבחן ליתן המלצה טיפולית. אין בכך כדי לבסס הנחה לפיה יש סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם.

לחובתו של הנאשם עומד עברו הפלילי, הכולל הרשעה בבית המשפט לנוער בעבירות רכוש, אלימות והפרת הוראה חוקית. הנאשם נידון בגין עבירות אלו, בין היתר, לעונש מאסר של 4 חודשים בדרך של עבודות שירות, אך לא היה בכך כדי להרתיע אותו מלשוב ולבצע עבירות.

לאור האמור נראה לי כי העונש המתאים לנאשם מצוי בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם. יחד עם זאת, על מנת למסור לנאשם מסר לפיו החברה עדיין לא התייאשה ממנו, בגילו הצעיר, ובהתחשב בכך שזהו מאסרו הראשון מאחורי סורג ובריא יוטל עליו עונש כולל בגין כל מעשי העבירה שביצע, שיבטא הקלה מסוימת נוספת בעונשו.

אני דן אפוא את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 20 חודשים, בניכוי ימי מעצרו מיום 11/7/2015 ועד ליום 22/7/2015. הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית המעצר ניצן ברמלה ביום 9/7/2017 עד לשעה 9:30.
2. מאסר למשך 10 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור עבירת רכוש מסוג פשע.

3. מאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר אם יעבור עבירת רכוש מסוג עוון, למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

4. פיצוי בסך 1,500 ₪ לכל אחד מהמתלוננים, עת/1 בכתב האישום בת.פ. 33424-07-15, עת/1 ו- עת/9 בכתב האישום בת.פ. 27734-10-15. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט ב- 5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 2/7/2017. אולם, אם איזה מהתשלומים לא יבוצע במלואו או במועדו, תעמוד מלוא היתרה לתשלום מידי.

המאשימה תמסור למזכירות בית המשפט בתוך 7 ימים את פרטי המתלוננים הנדרשים לשם יישום גזר הדין. **תשומת לב המאשימה כי עיכוב במסירת הפרטים יביא בהכרח לדחיית תשלום הפיצויים.**

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ח סיוון תשע"ז, 22 יוני 2017.